

Kiss ash

Teemu Helle
sorta vala 2009

© 2009 Teemu Helle
ISBN 978-952-215-084-4
Taitto ja kansi Make Copies
Paino www.lulu.com

ntamo

2009

<http://ntamo.blogspot.com>

Teemu Helle

Kiss ash

runoja

ntamo

-sielut on-

I

Horisontin seinään on syntynyt pieni Rasahdus, siitä intiaanit tulevat kuin kosteus pilviin, joka sataa maahan pieniä kukkia. He juoksevat lasin läpi, kantavat auringonpolttamia kirjoituksia.

Kun tuuli toi moottorit taivaalle, selkänöjien kaari ja äänen stigmata sotakirveiden kaluamassa haavassa, kaikki se mitä oli jäänyt jäljelle, mikä oli kuulunut kansoille ja heimoille, ennen kuin uudisasukkaat rakensivat patsaansa hien hiekasta, ennen kuin kaikki oli, oli keskeneräistä. Kuin tatuoidut ilmeet, kamaran haudat.

Oli viimeisen päivän ensimmäinen elämä, kirjekuoreen sytytetty sudenkorento.

Maahan pudonnut emäksinen vesi sitoi piipusta valuvan savun
hajun lasten hiekkaisten jalkojen painaviin kohokuvioihin,
rikkinäiset jalat puhuivat happoa, huonoista elinolosuhteista
aurinkorannoilla.

Katsoen rantatuoleista siipien ylitse, vasten, niiden alle
kuivuneita suomuja ja lohiluurankojen silmien kilvoittelua
keltakullaksi, figuurit imeytyivät tulevaisuuden eteiseen.

Jos aurinko satoi laavan, hioutuivat takaisin jonoon.

Ilmestys kirjan sivuille: laatikoita puheesta. Ääri ja viivat,
pystysuora laskeuma, poliittisten supernovien linjauksia. Raidat.

Tomuus, leijuinen toiseus levitöi toisen jalan, elvyttää järvestä
veden.

Pintavesiputoama oli yllättävän rauhallinen olo.

Vaellukset, pienet askeleet pieniä, suuria kysymyksiä esitettiin
laserit osoittaen metsän, valonheittimet kuun ja kuun, valo
kuihtui.

Ei kysymystä.

Oli yleisin vastaus kysymykseen.

Oli yleisin vastaus ihmisen suuntaan, kulkuluvaksi (aiemmin luvattu kämmeniesi avoimuus) mahdollistanut sen, että avaisit sormesi nyrkistä nauhat tai sidoit itsesi niihin, teit kauniin rusetin ja kirjoitit muodot alustaan. Sulan kädestäsi: lasken askelia alusta asti kunnes loppu on katkennut porras ja sen kastaman jään heresia.

Sioux episodes

hymy on antelias

kädet ankeriaan jalat

kantava jää

ja niiden alla lähes mahdoton

hiilipulujen vartioida, tahtisadetikut

tihkuhippukiviluolat edessään

satamatalojen muodostama satamavalojen sanoma-

talon verkakolmion juuri

*turisti henki riipi lampun
kyljestään tulet,
kun saapuisi puheen*

*kupla, minä olen tuhat
ja yksi sanaa yötä vasten*

*tuulipukujen haltioima lavatähtitipu mahtavat kultatikit
ranteissaan makasi
allaan haavainen ruohotupsu. pus*

nainen nousee aavikon pölyksi

Samaran kannesta

on virrannut jumalastaan

sangriaa

Kävelet vierelläni tislatus veden lailla, vaikkei sinulla ole hajuakaan siitä, miten painomuste tuoksuu myöhäiseltä. Sanani on jokaisen sanasi puolella, vaade johon kirjaimet tarttuvat kuin nahkankiertämä, joista olet ylpeä, koska luulet tahranneesi **pyhää vettä**, tämä on Päijännettä, valtameri on silmäkuopissa.

Takapihoilla veljet juoksevat kylpyhuoneisiin. Veden noustessa aivoihin ei ole mustetta.

Istuttamamme kahvila on sulavettä, et ole enää juuri mitään.

Paljon ei ole siitä jäljellä oleva määre tai harmaaksi purtu peili,
kun hampaanjälkien hehkusta tiedän päässeeni perille, tunnustan
minareetin äänen siruksi **hymyiltyäsi**.

Lannoitetut vihreät nurmikentät hamuavat
rockballadeja kuin hiekka, joka on veden kuljettama aate,
yliviivattu ekskursio tapettien ruopattuihin väyliin.

Hiukkasulottuvuudet kannattelevat katedraalia, alttarin kohdussa
voi humaltua korkeudesta.

Heidän ei olisi pitänyt olla siellä, rikkinäisten lauseiden rintamalla, **väärät sääret** takapihoilla. Sisarpetien tasainen tuhina väitteli samaa hiljaisuutta kahviloissa, kunnes joku keksi ympärileikata äänihuulet, joku nauroi: kostoksi niistä lukuisista nenistä joista oli vedetty.

Elokuvia, kuten ennen vanhaan, käskettiin nurkkaan.

Annoin taiteilijalle luvan puhua, luennoida kuinka lääkäri todistaisi syyttömyytensä, oikaisisi. Veti kellon nivelen.

*Mekong peseytyy, hankaa itsensä
hänestä paljaaksi
rentoutumalla antaa syöksyn viedä*

*alajuoksulle nousee kaislikko, suhisten
sen terävät kielet
palaavat igluun, ampiaiset
puhuvat korviinsa*

Face-painting

facelift,

hissi korkeuksiin

Ihmisvahasta täytetyt eläimet, betonilaatikat, tiiviiksi puristetut pienet toyotat, joista valettiin valoja, syttyivät elämään kuin pienet kaupungit iltaisin.

Pohjalle oli muurattu peruskivi, jota työmiehet ja kamelit olivat rinnakkain raahanneet sileäksi lakaistuja kiitoteitä pitkin huipulle, viimeinen meteorilohkare *to the top of the world*, kuten papiston säveltämän laulun kirkkokuoro lauloi laminaatilla päällystetyissä huoneissaan, joissa lukivat puiden syitä, ihmisten sekaan.

Ahtaus avasi ensikertaa silmänsä keskellä tyhjyyttä. Oli teräväreunainen muoto, tunne joka jätti sisäpuolelle hissikuilua peltisen kylmän ilmanalan. Se tuntui aluksi etelässä viilenneeltä turkkilaiselta illalta, hotellibaarin ilmastoinnin alla.

Kreivit ja ruhtinaat nousivat altaista, kaapien kaakelin pinnasta kämmeniinsä ilmaisia **triangeleiksi** sulaneita tikkukaramelleja, soittivat niistä heleitä ääniä kielillään, tanssivat napansa paljaaksi ennen kuin kutsuivat kettunsa ampuakseen ne. Kettujen vatsat olivat pulleita ajokoiria, varjot kuiskasivat: *you'll never walk alone.*

Hellä hymysi sulatti vedet. Silmistä valui tuhkainen virta, pölyinen
Vantaa puhkesi avomereksi koukistaessasi kädet, ja jälleen
suoraan, ilman ohueksi, kivi keinui paikallaan. Moraalin vartijana
viimeinen askelma auttoi heitä näkemään, ikkunahuurun
pilvenpiirtäjässä.

Nainen ei tiennyt missä oli eikä välittänyt. Tuolin kovasta selkänojasta hiekka suomusti hänen selästään ihon, etsi luolia minne käpertyä odottamaan ydinräjähdystä.

Mies kiersi naisen, luomaa tähtikenttää, auras. Piiska kellui vyötäisillä, nahkainen revolveri roikkui punttia vasten kuten viisari osoittaen päivän venyneen illaksi.

Eilinen oli hengitys. Tomu tuhkaa. Toisen.

Tuhka valui läpi ajan.

onko se ikkuna?

mustaleimaemmentaalille.

kolmen barin aivopaine.

Istuu.

Heijastin ikkunoissa, vai.

Huone haisee.

Annan sieraimeni.

ajatukseni muodosta.

Mielipiteen.

Peltikaton syvä anteeksipyytävä ilme. Polvista ryhtyvä tärinä alkoi **veden liikkeiksi** syntyvän kiviporien ilman, kosken pauhu jakoi heidät kahtia, toisen toiseksi, **ihmisestä.**

Hiljaa nousevat kynnysten alta.

Molokeista keräävät **alastomat** ennakkoluulot. Matalan keskellä pilven piirtäjät.

Enteet, **räjähdykset.**

Nil by mouth

/ Hiusten juurakossa, muistitikkuviidakossa, seisoo luonnonlakeja vasten toisiaan / nojaavat asfaltista heijastuviin katuvaloihin kuin totuuksiin. **Brink kuvaa niitä ihmisten väliseksi suhteiksi, tai kuten Tarantinon jomottava päänsärky: hän vetää silmiensä alle one-linerit.**

Tapa ja vahvista. Liitä kamera koneeseen, syötä piuhaa pitkin / piltille ruokaa, kaada vettä kukille ja naapurin kissalle, jonka emäntä **on kuollut** viime syksynä, anna potkut.

Lapsi istuu lattialla ja repii hiuksistaan matoja suuhunsa.
Parketista kaareutuvat puut kätkevät alleen tarkoin varjellun
varjon, **valtakunnan salaisuuden**, äiti ompelee tilkkutäkin
saumoista iholle.

Lääkärissä eivät huomaa mitään, koska pieni ei itke, itkun pieni
lääkäri:

**”kasvoilla on havaittavissa pieniä ruhjeita syystuulen
pakenemia juovia, aurinkomyrskyn aiheuttama happosade**

on juoksettunutta. suun onteloista kotitekoista kasvustoa, laiva on lastattu hevosilla, ptruu, eikä itketä. puu: -talot vanhoja, kuten –veneet, jotka ovat kaiken lisäksi lahoja, Chaplinin nalli kalliolla, melko ikävä leikataan.”

Tajuttomuus

kohtaus:

/ Lapsi itkee juuretta / juuressa makaa maa, äiti / isä tutkii käsiään
ja lapsi maata
kiertävää rataa, linnunpiirtämää / oletteko kuulleet avaruudesta,
luulleet siellä olevan tilaa?

rivinvaihto: orkesteripiano lopettaa sointinsa, Jelinek kävelee lavalle ja ryhtyy villiin tanssiin, heiluttaa.

laskee kätensä, niitä on kaksi. tutkii vastapestyä ruohoa, saa luvan ryhtyä lähtöselvitykseen, paluuta alukseen.

Lasikuutiot ovat nousseet lapsen polven korkeudelle. Polvi polvesta ottaa kimmokkeen / saranainen meteli, kirkas ääni, lasin kirku on lottopallojen kohinaa korvissa.

II

Marssii organisoidusti jonossa

kuin ruokakaupassa, nöyrinä,

eteenpäin kuljettavan hihnan äärellä

ydinjätemaasta

pitkin hampain kasvanut

polte on nielun esikuva, silmän

iskusta

tuleen vajoava haihtuu

huuruisena kirsun jälkeenä kylmästä

oviaukosta.

Lavean tien laki kun ajetaan
pelloilla. Pyritään olemaan
töpeksimättä. Pyritään olemaan.

Heidät kaikki on laitettu riviin. Saman viivan taakse on vedetty viiva, jolle he astuvat. Nenilleen.

Viiva on niistetty kengän kärjellä. Sen veto lähtee reisilihaksesta.

Liike lantiosta laiska.

Tämän jälkeen käsiin asennettiin suurennuslasit.

On mahdollista käyttää myös silmälaseja. Isot silmät, suuret nähtävyydet.

Mutta se ei välttämättä ole järkevää. Se.

Näkyvyyden kannalta.

On parasta näyttää, heille esimerkki (tämä on vain ehdotelma: (?) sellaisesta.

Tunnusomaista hengittämiselle on liikkeen laajuus,
sen suorittaminen rennosti, käsiä apuna käyttäen. Kädet pois
taskuista!

Vapaus on eri asia. Sitä ei ole.

Kovaäänisistä kuuluvan musiikin tahdissa on mahdollista nykiä.

Hiekka, joka pölyää.

Pölyää.

Etäisyydet on muistettava säilyttää. Käsi kädessä.

Jalkoihin sidottujen helistimien on tarkoitus pitää metrin kokoiset muurahaiset sekä ihmiset loitolla. Viimeksi sen kokoinen hyönteinen kuoli.

Sukupuutpuuttoon.

Esileikkiin edelleenkin.

Vaikka miehet ja naiset ovat sekaisin ei ole tarkoitus ryhtyä tanssimaan.

Kaikki niiden väliltä olevat mahdolltavat ajatuksensa niille määrättyihin lokeroihin. Lokeroita voi vuokrata pientä korvausta vastaan.

Sekä pieniä vastalauseita vastaan.

Koska kaiken on alettava lopusta. sta.

On muistettava etäisyydet!

Aloitetaan asteittainen s i i r t y m i n e n. Pitäkää linjat.

Huomioikaa balanssi, jatkumo.

Lähtee, nyt! laulaa

*haalarikahina, karkkikapina, suusuhinaa.

Ihon syöpyminen on vain maailman
tuskaa. Niin sanotaan, pallo
harteilla, joka polttee vatsassa.

Ne, jotka kaivavat orjia, ilmoittautuvat ensimmäiselle
ovelle. Oven kaivajat - ilmoittakaa urakan
valmistumisesta. hiljaa aa a

kynnys sijoitetaan paikoilleen lähes viimeisenä. Sen
jälkeen sijoiltaan olevat nivelet.

Ennen kynnystä yritetään pyydystää muutama sääski.

Sen vartalosta otetaan kipsivalos, josta muodostetaan ihanne.

Sitä ennen hankitaan neuvostoliittolainen kopiokone, jotta populaatio saadaan kasvuun.

Kaivataan haudat auki.

Asetetaan naamarit kasvoille. Tarvittaessa niitä liikutellaan edestakaisin illuusion luomiseksi ja sen ylläpitämiseksi.

Ilmeikästä.

Ilmeikkäistä.

Ilmeikkäisyydestä.

PuhurihuuliplutsBlank. &co.

Oven toiselta puolen te olette siirtyneet
takaisin.

III

Leap years

Avaruus on äänetön ääretön, kylmä ruumis

/ huone, hänen äänensä.

Istut viereen ja asetat sormen silmän taakse, nykäise. Toista sama.

Silmäkuopissa kananmunat pysyvät mukavasti paikoillaan.

Ahavoituneet katseet vaeltavat pitkin poikin käsiä poikki siellä

täällä. Huulesi nykivät spastisesti, tahdotko sanoa:

pari sanaa?

Sanon: kakista ulos,
muttet tahdo lähteä.

Hampaat taistelevat, kielesi tahtoo elää omaa elämäänsä.

Silmukan läpi silmukan

läpi silmukan

siivet selässä, siivet

selästä sivallat nahan-

Palat, tulesta pahat

jalat otat allesi lasket jäätyneen veden

alle sääresi uivat läpi kaupungin

kaupungin, kaupungin

punaiset valogeenit

halkovat seinä, kieltävät totuuden-

siemenen lasken sinun uinuun

ja odotan

ettet joisi kaikkea samasta lasista

kuljet

Läpi silmukan

pudota harteiltasi painovoima-

laki, sallittua kaikki eikä

kukaan pidätä sinua pitämästä siitä mistä

Löydä (n)ai(t)

puuttuvat kirjaimet nimikirjaimet ihoosi piirrä siirrä ihoosi

koko atlas

ja laske siivet selästä viimein

perillä

Poimit kuun sormiisi,
naurettavan kokoisella nuppineulalla kankaalle
väännät kalpeat luut
kehyksiksi ajattelet
minut tänään valmiiksi
yön Silmät
seinälle. Varo rikkomasta liikaa, ihoa
kiellät, sanomasta sanaakaan en edes voisi
sillä olet ripotellut hampaani kiviksi polulle, nilelle
on hyvä astua paljain jaloin
kieleni ripustanut puun oksaan
pahoiksi sanoiksi
hyssyttelevät veden suhinaa
Ruuvaat pääni kuin pöllöltä, kurkistat

sisään!

hilaat sangollisen kirkasta vettä

juot

siitä ja muutat suden-

hymyksi

On laskun maksun aika, joku kantaa ristiä keittiöstä

kädet ristissä on vaikea runkata,

mutta toisaalta sitä varten on huoria, suukopua

syntyväksi kansallisromantiikkaa, Tuomenoksan

kekkonen

kekkonen

kekkonen

kuulostaa joltakin jipolta?

seilaan Mantereen ja Meren

kohti aavaa Holappaa, homous on okei

rohkenenkoen

kysyn ja vastaan, tulen-

johtotehtävissä katkon kävelyni

hampaani siellä polulla

kitisevät kiukusta nihkeänä hiestä märkänä kaluan pöllön kallosta

kaiken haluamani, ”älä ota

liian vakavasti”, kirjoitat

vastineen Silmukan läpi

silmukan läpi silmukan siivet

selässä minä tulen

